

TRNOVEC A SKŘÍTCI

Málodobrej

e-bohə̃m

ı̇ṁṗṙı̇ṁı̇s

TRNOVEC A SKŘÍTOI

Málodobrej

Málodobrej

TRNOVEC A SKŘÍTCI

Vydal e-bohém v roce 2023 jako svou 13. tištěnou publikaci
a 339. e-knihu v edici Moderní próza
a imprimis jako svou 1. tištěnou publikaci.

Text © Málodobrej 2023
Obálka © Jitka a Julie Chlebounovy 2023
© e-bohém 2023
© imprimis 2023

ISBN 978-80-7495-877-9 (e-bohém)
ISBN 978-80-87816-00-4 (imprimis)
ISBN 978-80-7495-879-3 (PDF)
ISBN 978-80-7495-880-9 (EPUB)
ISBN 978-80-7495-881-6 (MOBI)

*Pro lásky mého života M., A. a B.
Tento příběh jsem psal pro vás.*

*Ze srdce bych chtěl poděkovat svému příteli V. R.
Děkuji ti za tvou pomoc a rady.
Bez tebe by tato kniha nemohla vzniknout.*

OBSAH

Úvod	11
Část první / Nový dům	13
Stěhování	15
Oheň	23
Únos	29
Část druhá / V říši skřítků	39
Radvan a Jena	41
Luk a šípy	59
Mechoděd	69
Bojovní skřítkci	89
Poslední přípravy	97
Část třetí / V lesní říši	103
První kroky	105
Kde je Elizabeth?	109
První setkání	115
Světélka ve tmě	133
Víly	139
Černovous	151
Bouřka	165
Hromirovo vyprávění	171
Mlha	177
Část čtvrtá / Trnovcova pevnost	181
Hlíňák	183
Čekání v úkrytu	193
Přepad ze zálohy	199
Běh o život	207
Pod zemí	211
Vězení	221
Útěk přes mýtinu	229
Meče a sekery	233
Odpocínek mezi růžemi	237
Loučení	241

Tento příběh se nestal za dávných časů a prožít ho mohl každý z vás. Je to příběh ze světa plného dobrodružství, kouzel a bytostí, které pro mnohé žijí už jenom v pohádkách a legendách. A přesto tento svět existuje. Je skrytý a tajemný. Ale někdy, opravdu jen někdy, se stane, že člověk do takového světa vstoupí. A pak v něm prožije ta největší dobrodružství svého života, a když se vrátí, už nikdy není stejný jako dřív.

Náš příběh začíná stěhováním. Stěhováním mladé rodiny do jednoho starého domu stojícího na okraji města. Ten dům byl postaven v zahradě, která jej obklopuje, a sousedí s lesem začínajícím hned za jeho zahradní zdí. Dům má silné stěny s tesanými sloupy a okrasnými oblouky okolo oken, jak to už u starých domů bývá. Ve dnech, kdy je šedivo nebo kdy prší, to vypadá, jako by se ten dům mračil. Ale za slunečných dnů spokojeně stojí ve své zahradě a shlíží na stromy a keře a všechnu zeleň a okolo něj se rozprostírá ticho a klid. V domě je plno tajemných koutů a skrytých míst – od sklepa přes přízemí do patra až na půdu. Ale takové už staré domy jsou.

Zahrada v okolí domu je snad ještě podivnější. Někdo se o zahradu staral a záhonům i keřům dával řád a přesný tvar. Ale tomu je již dávno. Nyní se zahrada probudila a žije si svým vlastním životem. V záhonech se objevují rostlinky a květy, které zde vůbec neměly kvést. A keře již dávno vystrčily své větvičky z předem daných obrysů a tvarů a odvázně se natahují k obloze.

Samotná zahrada je obehnána kamennou zdí a vedou do ní jen dva vchody: z ulice nízkou kovovou brankou a na konci zahrady, kde jsou uprostřed kamenné zdi šedé kovové dveře opatřené těžkým zámkem.

Za těmi dveřmi je les. Hluboký a rozlehlý, s divokou přírodou. Les plný starých a sukovitých stromů, mechu a kapradí.

Jak již víte, náš příběh začíná stěhováním. A právě dnes, na začátku léta, se do tohoto domu přistěhovala nová rodina.

ČÁST PRVNÍ

NOVÝ DŮM

STĚHOVÁNÍ

Na cestě před domem zastavilo velké stěhovací auto a z něj vystoupili dva silní muži. Shrnuli zadní plachtu a připravili si plošinu, aby mohli vyložit těžké skříně. Kousek za stěhovacím autem pak zastavilo osobní auto. Za volantem seděl tatínek a vedle něj maminka. Na zadním sedadle se tísnili tři sourozenci. Nejstarší z nich byla Elizabeth, šestnáctiletá dívka s blondatými vlasy na ramena a modrýma jasnýma očima. Uváživá, odvážná, a jak ráda zdůrazňovala, nejrozzumnější z těch tří. Vedle ní seděl její mladší bratr Tobiáš, čtrnáctiletý kluk, který ani chvíli nedokázal posedět na jednom místě. Nejmladší z nich byla Izabela, šestiletá holčička, která měla jít po prázdninách poprvé do školy. Všichni tři teď seděli a tiskli obličej na okno auta a snažili se vidět co nejvíc ze svého nového domova. Moc se těšili, protože maminka jim o novém domě moc hezky vyprávěla.

„Tak a jsme tady,“ řekl tatínek a otočil se na ně.

Všichni se na něj napjatě podívali.

„No honem, utíkejte. Je to přece váš nový domov.“

Víc ani říkat nemusel. Izabela vypískla a s křikem se drala z auta ven, aby se mohla jako první podívat do nového domu. Tobiáš za ní nezůstal pozadu a snažil se protlačit z auta dřív než ona. Izabela však seděla u okna, a tak to byla právě ona, kdo se dostal z auta ven jako první. Tobiáš se s tím však nehodlal smířit. Vyskočil z auta a málem Izabelu porazil. Nejvyšší rychlostí přeběhl chodník a otevřel branku. Sotva se rozhlédl po zahradě zůstal překvapeně stát. Ještě nikdy takovou zahradu neviděl. Byla velká, se spoustou keřů a květinových záhonů a vše bylo pečlivě rozčleněno. U branky dlouho nevydržel a vydal se na průzkum zahrady. Rozběhl se mimo chodník mezi jednotlivé keře.

Malá Izabela zamračeně došla k brance. Zlobila se na Tobiáše, že ji zase, jako obvykle, předběhl. Při pohledu na novou zahradu ji však

zloba na staršího brášku přešla. I ona, poté co prošla brankou na pozemek domu, zůstala stát s otevřenou pusou. Zahrada byla plná květů a v korunách stromů bylo slyšet zpěv ptáků. Zahlédla Tobiáše, který běhal od keře ke keři a snažil se co nejdříve prozkoumat celé okolí domu.

Elizabeth při pohledu na závod svých sourozenců jen zvedla oči v sloup. Děti, prolétlo jí hlavou. Poté pomalu zavřela dveře auta a šla zvolna k brance.

„Myslím, že se jim tu bude moc líbit,“ řekla maminka a položila hlavu na tatínkovo rameno. „Vybrali jsme moc krásný dům.“

„To doufám,“ usmál se na ni tatínek a pak ji políbil na tvář.

Když Elizabeth došla k brance a rozhlédla se, i ona byla překvapená. Zahrada na ni také udělala velký dojem. Ale ne tak velký jako na její sourozence. Elizabeth zajímalo především něco jiného. Co nejdříve chtěla do domu a tam si jako první věc vybrat svůj vlastní pokoj. V bytě, z něhož se stěhovali, bydleli všichni tři v jednom pokoji a sourozenci jí velmi často lezli na nervy. Svým neustálým křikem, smíchem i svými hrami. Oba měla velmi ráda, ale chtěla mít svůj vlastní pokoj, jen pro sebe. A to jí maminka slíbila. Řekla jí, že v novém domě bude dost místa, aby si mohla vybrat a zařídit vlastní pokoj. A na to se těšila ze všeho nejvíc. Proto si spíš než zahradu prohlížela samotný dům a nejvíce ji zajímalo, jak vypadá vevnitř. Při prvním pohledu na ni působil trochu strašidelně. Byl starý a oprýskaný, ale dost velký, aby zde mohla mít své soukromí. A když na jeho fasádu dopadly sluneční paprsky, celý se jakoby rozjasnil. Určitě se jí tu bude líbit. Už už se chtěla rozběhnout zahradou přímo k domu, ale maminka ji zastavila.

„Elizabeth, pojď sem. Musíš nám pomoci s menšími věcmi z auta.“

„Ale...“ vydechla Elizabeth, bylo to však jediné slovo, které řekla. Pomalu se otočila a vrátila se zpět k autu.

„Neboj se,“ řekla jí maminka. „Budeš mít spoustu času vybrat si pokoj, který se ti bude líbit nejvíc.“

Elizabeth popadla nejbližší krabici a teprve potom se vydala k domovním dveřím. Za chvíli se ke stěhování věcí připojil i Tobiáš.

V zahradě zůstala jen Izabela. Toulala se mezi záhony a keři a pomalu došla až za dům do zadní části zahrady. Zde byly rostliny ještě rozrostlejší než před domem. Pod keři a stromy byla spousta stinných míst. Celá zahrada působila tajemně. Jako by se pokoušela něco schovat, své vlastní tajemství, o kterém nechce, aby ho poznal někdo nepovoláný.

Právě když Izabela cupkala kolem jednoho takového místa, zakopla a upadla na zem. Ani nevěděla, co se jí to přimotalo pod nohy, protože obličej měla otočený do korun stromů a nechávala si tvář hladit prosvítajícími slunečními paprsky. Mohl to být nějaký drn nebo kořen. Izabela se rozplácla na zemi přímo u jednoho z keřů. Už už chtěla začít plakat, ale něco upoutalo její pozornost. Pod jedním keřem zahlédla něco zvláštního. Nejprve to byl spíš takový pocit, že je někým nebo něčím pozorována. Pak však mezi stíny zahlédla obrys malé postavičky. Ta se na ni dívala a Izabele se zdálo, že na ni mžourají dvě malá zelená očka, upírající pohled přímo na ni. Kdyby si Izabela nedala dlaně před ústa, jistě by vykřikla.

Chvíli nepohnutě ležela a dívala se přímo do těch očí. Co jen to může být? říkala si pro sebe. Že by to byla malá myška? Ne, to nejsou zvířecí oči. Jsou to vědoucí oči. Oči, které pozorují. A pak náhle, stejně jako se ty oči objevily, byly najednou pryč. I když do stínu pod keřem hleděla sebevíc, už nic zvláštního neviděla. Napadlo ji, že by měla křoví pořádně prozkoumat, aby zjistila, co to mohlo být, ale nakonec si to rozmyslela. Nechtěla si přiznat, že z toho má trošku strach. Bylo to však zvláštní setkání. Najednou se už nechtěla jen tak sama toulat a po zádech jí přeběhlo zamrazení. Raději se proto rozběhla zpět za ostatními.

„Mami, mami!“ křičela a utíkala mámě rovnou do náruče. „Copak se stalo, Belo?“ chtěla vědět maminka.

„Mami na zahradě jsem viděla oči ve křoví. Tam vzadu, tam. Opravdu, mami, viděla jsem je,“ vysvětlovala rychle Izabela.

„Co to povídáš, jaké oči?“ zajímala se maminka.

„Taková malá a zelená očka, schovávala se pod keřem. A pak najednou zmizela.“

„To mohlo být nějaké zvířátko, Izabelo, nemusíš se toho vůbec bát,“ uklidňovala ji maminka.

V náručí u maminky se Izabela cítila bezpečně. Možná se jí to opravdu jenom zdálo, a navíc ta očka nevypadala, že jsou zlá. Když jí maminka dala do ruky její nejoblíbenější panenku, zdálo se, že Izabela na očka úplně zapomněla. S panenkou pak znovu hopkala a proplétala se mezi keři, ale dala si pozor, aby jí byl stále někdo nablízku a zůstávala jen před domem. Dozadu za dům si už netroufla.

Stěhování probíhalo dobře a za chvíli již byly všechny věci v přízemí domu. Vše bylo naskládáno v hale pod schodištěm. Vršily se tu na sebe krabice jedna na druhou a každá nesla nápis, například kuchyň, ložnice, Izabela, Tobiáš a podobně. Uprostřed každé z místností pak stály skříně.

Když stěhováci nanosili do domu všechny věci, jejich práce skončila. Rozloučili se s tatínkem a odjeli. Tatínek si pak svolal celou rodinu do haly pod schody.

„Tak, stěhování je už skoro hotovo,“ řekl. „Teď už jen stačí postavit nábytek tam, kde má být, a můžeme začít vybalovat z krabic.“

„Ale ze všeho nejdřív,“ řekla maminka, „si vyberete své pokoje. Nahore v patře jsou tři. Jeden bude patřit Elizabeth, která si ho vybere jako první a pak si vyberete vy dva.“

To byla chvíle, na niž Elizabeth čekala. Konečně se může podívat do patra domu a vybrat si pokoj. Pomalu vyšla nahoru po schodech. Vlevo od schodiště byly dva pokoje naproti sobě a vpravo byl jen jeden a hned vedle něj koupelna. To pro ni bude ideální pokoj, nejbližší koupelny, takže ráno v ní bude jako první. Když vstoupila dovnitř, zjistila, že jeho okna vedou přímo do zahrady. Stačilo jen nastěhovat

její skříně a postel. V hlavě už si začínala plánovat, jak by mělo být vše rozestavěno. To už se na schodišti ozval dupot nohou.

No jistě, Tobiáš. Ještě jí ta myšlenka ani neproběhla hlavou a už se jí Tobiáš snažil protlačit kolem těla do jejího pokoje.

„Ty jo, super, a to okno, vidíš skoro na celou zahradu až k lesu, paráda,“ prohlásil Tobiáš a ani nečekal, jestli mu sestra něco odpoví, a zase vyběhl z pokoje ven. Spěchal ke zbylým dvěma pokojům. U schodiště zase málem porazil Izabelu, která se také chtěla jít podívat.

„Tobiáši!“ vykřikla na něj, ale ten jako by ji vůbec neslyšel. To už se nahoru přišel podívat i tatínek s maminkou.

„Tak co, už jste si vybrali?“ zeptal se tatínek.

„No jasně,“ řekl Tobiáš a jeho hlava vykoukla z pokoje napravo od chodby. Jeho okna vedla také do zahrady. Izabela se rozběhla a podívala se dovnitř. Pokoj se jí líbil a hned utíkala k oknu a podívala se ven. Zjistila, že z okna je vidět i na keř, u něhož viděla ta tajemná zelená očka. Ale tahle vzpomínka pro ni byla již hodně vzdálená.

K oknu přiběhl i Tobiáš. Rozhlédl se po zahradě a jeho pohled upoutal starý strom vzadu v pravém rohu. Byl to dub s mohutným kmenem a velkou korunou. Vrůstal do země silnými a pokroucenými kořeny a skoro celý byl porostlý mechem. Kousek od stromu byla ve zdi kovová vrata vedoucí k lesu.

„Jsem rád, že už máte vybráno,“ řekl tatínek.

„A vypadá to, že i na nás jeden pokoj zbyl,“ usmál se na maminku. Ta mu úsměv oplatila.

„Já teď pomůžu Elizabeth s rozestavením nábytku a maminka pomůže vám dvěma a pak se pustíme do zbytku domu,“ informoval rodinu a namířil si to za Elizabeth.

Vybalování krabic a skládání věcí do skříní bylo únavné, ale šlo to celkem rychle. Večer už byla většina věcí na svém místě a to, co zůstalo v krabicích a v bednách, bylo odklizeno do komor a šaten. K večeři se

všichni sešli u jednoho stolu v jídelně. To byla velká místnost hned vedle kuchyně s dlouhým dřevěným stolem. Pro všechny to bylo trochu nezvyklé, protože v bytě kolem sebe tolik prostoru neměli.

„Tak, jak se vám líbí dům?“ zeptala se maminka, když si ostatní plnili talíře.

„Je to tu super. Ještě jsem ani neviděl celou zahradu a zítra se musím podívat k tomu velkému stromu vzadu,“ začal Tobiáš. „A už se moc těším, až prolezu celý dům. Je tu sklep a taky půda.“

„Mně se pokojíček líbí,“ vzala si slovo Izabela. „Ale moc by mě zajímalo, co to bylo za očka pod tím keřem v zahradě.“

Tobiáš i Elizabeth zůstali trochu zaražení a pozorovali Izabelu, která si s pocitem, že řekla vše podstatné, nacpala plnou pusou bramborové kaše.

„Jaký očka?“ zajímal se Tobiáš. „Tys viděla v zahradě nějaký oči?“

Elizabeth se jen podívala na maminku a usmály se na sebe.

„Asi se ti něco zdálo, Belo. Vůbec si s tím nelam hlavičku. Asi to bylo nějaké zvířátko,“ řekla maminka. „Teď se se zvířátky budete potkávat častěji než u nás v bytě. V zahradě jich bude spousta.“

Izabela jen pokrčila rameny, usmála se a s plnou pusou spokojeně žvýkala dál. Tobiáš to však nepovažoval za uspokojivé vysvětlení.

„Jaký oči jsi viděla, Belo?“ zajímal se dál. „A hlavně kde?“

„V zahradě, ve stínu pod keřem. Je to ten velký keř u záhonu s růžemi,“ řekla Izabela a pokračovala dál v jídle.

Nikdo další z rodiny se o očka dál nezajímal a Tobiáš se už také na nic nezeptal. Ukousl si pořádný kus masa a přemýšlel, co to mohlo být za očka. Mohlo to být nějaké zvíře, jak říkala maminka? Třeba kočka nebo něco podobného? Nebo to byl nějaký návštěvník z lesa? Ta představa, že by to mohl být nějaký lesní tvor, pro něj byla vzrušující a moc se chtěl dozvědět od sestry víc. Rozhodl se, že se na to Izabely ještě zeptá, až budou sami v pokoji. Na zítra měl v plánu hlavně prozkoumat zahradu, a pokud se přitom podívá i po zvířeti, kterému patří ty oči, bude to aspoň zajímavější.

Po večeři probíhalo vše tak, jak byli zvyklí z bytu. Koupání, čištění zoubků a potom do postýlek. Tobiáš i Izabela už byli nachystaní v posteli a čekali na tatínka a na večerní čtení. Elizabeth si zatím ve svém pokoji sedla k počítači. Tobiáš věděl, že Izabela usne během pohádky, a tak se jí chtěl na ty oči zeptat, ještě než přijde tatínek. Chtěl zjistit co nejdříve, aby věděl, jak a kde zítra co nejlépe zahájit své pátrání. Proto si přisedl k Izabele na postel a zeptal se jí:

„Jaký oči jsi myslela u večeře? Cos viděla v zahradě?“

„Nevím, co to bylo, ale ty oči se na mě prostě dívaly. Utíkala jsem a o něco zakopla, a když jsem se podívala před sebe, uviděla jsem ve stínech pod keřem nějaký obrys nebo stín a ten se na mě díval. Dvě oči, které byly upřené přímo na mě. Byla to jen chvilka, protože pak ty oči zmizely. Byly zelený,“ vysvětlovala Izabela.

„Jaký obrys? Vypadalo to jako nějaký zvíře?“

„To nevím, moc si to nepamatuju. Dívala jsem se hlavně na ty oči.“

„A ukážeš mi aspoň, kde to přesně bylo, který to byl keř?“ vyzvídal Tobiáš. Zmínka o upřeně se dívajících zelených očích dělala celou záhadu ještě zajímavější.

„Jasně,“ řekla Izabela a šla k oknu. „Tam dole, ten keř u toho záhonu,“ ukazovala.

„Tamten keř?“ ujišťoval se Tobiáš a ukázal prstem.

„Jo, tamten,“ potvrdila Izabela.

„Takže ty oči jenom tak zmizely?“

„Jo, prostě tam najednou nebyly.“

„A proč ses nepodívala pod keř, kam ty oči zmizely?“ chtěl vědět Tobiáš. „Kdyby ses podívala, tak jsi mohla zjistit, co to bylo nebo kam to mohlo zmizet.“

„Co je ti do toho? Prostě se mi nechtělo,“ odpověděla Izabela a na obličej se jí objevil trucovitý výraz.

„Jasně, prostě jsi jenom dostala strach.“

To už bylo na Izabelu moc. Rázným krokem se vrátila zpátky do postele, přikryla se peřinou až po bradu a mračila se. Tobiáš věděl, že Izabela už mu nic neřekne. Alespoň dnes ne, a tak se vrátil do své postele. Stejně slyšel, jak jde tatínek nahoru do schodů.

„Tak co, jste už nachystaní jít spát?“ zeptal se tatínek, když přišel do pokoje.

Tobiáš měl postel vlevo od dveří a nohy mu směřovaly k oknu. Izabela měla postel v protějším rohu pokoje. Když tatínek viděl, že jsou oba ve svých postelích, přitáhl si židli k Izabelce a začal jim číst. Tobiáš poslouchal jen na půl ucha, protože se mu na mysl stále vracely myšlenky na ty oči ze zahrady. Co to jenom mohlo být? Trochu se i zlobil na Izabelu – kdyby se nebála, mohla to zjistit hned. Ale aspoň se mohl těšit na zítřejší ráno. Celou zahradu důkladně prozkoumá. Chtěl vědět, jaká tajemství ukrývá. A přitom se podívá i po tom tajemném zelenookém tvorovi, který tam možná žije. Izabela po chvíli usnula.

Tatínek ji políbil na čelo a vstal. „Tak, Tobi, už je nejvyšší čas jít spát. Dobrou noc.“

„Dobrou, tati,“ řekl Tobiáš a tatínek vyšel z pokoje a zavřel za sebou dveře.

Tobiáš tak poprvé viděl svůj nový pokoj v noci. Bylo v něm méně světla než v jeho starém pokoji. Tam pronikalo světlo z ulice, ale tady byla zahrada a za ní les. Po chvíli si jeho oči zvykly na tmou a on se pořádně rozhlédl. Rozeznával různé tvary. Skříně, stůl i okraje postele. Poslouchal, jak jeho sestra tiše oddychuje, a pak se zadíval na okno naproti němu. Proti obloze viděl vrcholky stromů. Teď byly temné a větve se mírně hýbaly ve větru. Po chvíli se mu začaly klížit oči a on usnul.

Tobiášovi se nespalo dobře. Stále se převaloval a rušily ho sny. Sny o tom, že je pozorován očima. Byla to malá zelená očka, která se dívala. Ten pocit v něm rostl, byl stále intenzivnější, až se Tobiáš probudil. Nevěděl, kolik je hodin. Rozhlédl se po pokoji, ale ten se mu zdál nezměněný. Podíval se do všech koutů a skoro čekal, že ty zelené oči uvidí. Nezahlédl však nic.

V domě bylo ticho. Všichni už spali. I Izabela spala klidně a spokojeně. Potom se zadíval na okno před sebou. Po chvíli mu to nedalo, vstal a šel se k oknu podívat. Uviděl z něj celou zadní část zahrady. Všude byla tma. Rozeznával jen obrysy stromů a keřů. Pak ale něco upoutalo jeho pozornost. Bylo to světlo na konci zahrady, až vzadu u kamenné zdi. Jako by někdo rozlil světlo na zemi v trávě. Spousta malých blikajících světelek. Vypadala jako oheň.

Ano, určitě je to hořící oheň. U nich na zahradě hoří! Je to ještě malý ohýnek, který se nerozhořel. Co když se ale rozhoří? Třeba by ho ještě stihl uhasit. Ano, určitě by to šlo. Stačilo by jenom trochu vody. Tatínek a maminka by byli určitě rádi a byli by na něj pyšní, kdyby sám uhasil začínající požár. Tyhle myšlenky vířily Tobiášovi hlavou, když pozoroval to zvláštní rozlité světlo. Po chvílce mu v hlavě uzrál plán, který se rozhodl hned uskutečnit. Pomalu vyšel z pokoje.

Celý dům byl úplně tichý. Přešel po chodbě tak, aby nezpůsobil žádný hluk, a pak po schodech rovnou dolů. Došel ke dveřím do sklepa a začal je pomalu otvírat. Dveře přitom zavrzaly, ale v domě se nic nepohnulo. Dům zůstával dál úplně tichý. Nikdo v domě se nezbudil.

Když se dveře otevřely úplně, vylila se z nich černočerná tma. Schody vedly dolů do temnoty a Tobiáš začal o svém skvělém plánu pochybovat. Nahoře v pokoji se mu to zdálo snadné: seběhne dolů do sklepa, napustí